

Dnevi so potekali in bližalo se je slovo od morja. Ob odhodu iz kopališča se začutijo gostje — če ne prej — kakor skupna družina. Vsi gredo k parniku, si ob slovesu stiskajo roke, se poslavljajo prijaznih oči in mahajo z belimi robci — vedno in vedno še, dokler ne izgine ponosni parnik iz Baškega zaliva. In zopet nas objame ves čar božanstvenega morja in zraven prihajajo spomini, še skoro lepši od resnice. Še enkrat gledamo kraje našega Primorja, še enkrat uživamo vso lepoto morske vožnje ob lepem dnevu — in še enkrat požiramo neznosni bakarski prah. Na večer pa sedimo v vlaku, ki nas odpelje proti Karlovcu in potem dalje proti beli Ljubljani. Krasna mesečna noč že razliva svoj tajinstveni čar preko snivajočega morja, ko hrope vlak proti postaji Plase. In glej! Kakor bajka se mi zdi pogled, ki se mi nudi. Lunin svit odseva liki srebrn pas na morski gladini in tam v daljini ob morski obali dve skupini lučic, ena manjša, druga večja. Kako to miglja, kako se leskeče, kako omamlja tvoj pogled! Tiho je v železniškem vozu in v to tihoto dahne nekdo, komaj slišno kakor vzdih: »Reka in Opatija!« Nihče se ne zavzame, le oči zro nepremično v ono prelestno svetlikanje lučic in v veliko, nad vse svetlo zvezdo na jasnem nebu. Srce pa v tej uri trdno veruje v ono veliko jasno zvezdo sreče in svobode, katera zasije nam vsem, ki smo Jugoslovenci!

Palček.

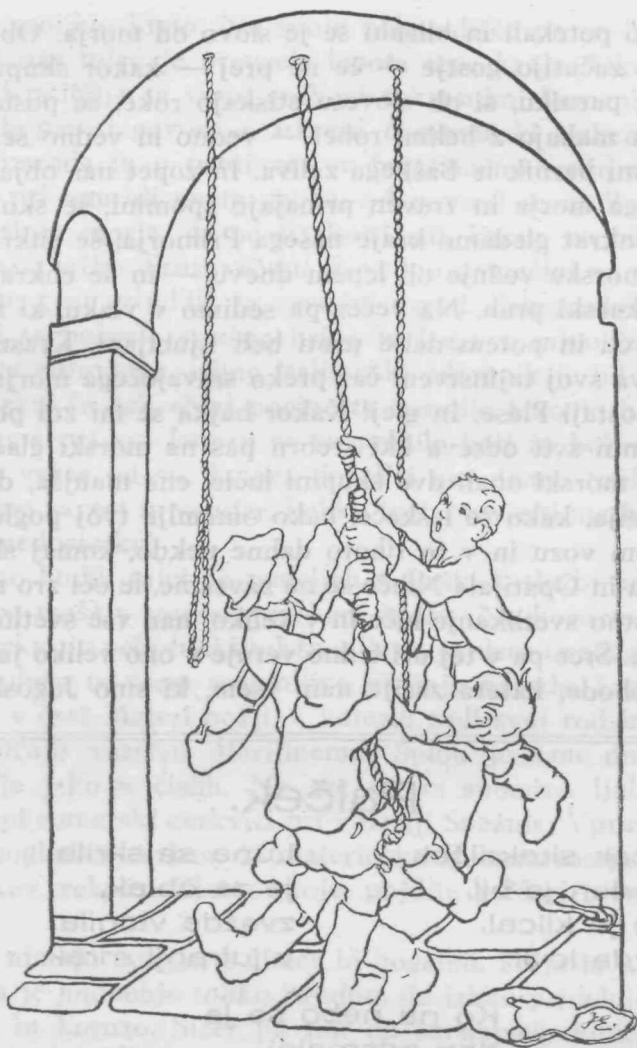
Palček skakalček
poreden je bil,
luno je klical,
zvezde lovil.

Luna se skrila
je za oblak,
zvezda vtonila
v jutranji mrak.

Ko na nebo se je
dan prismejal,
palček skakalček
sam je ostal.

Ivan Albreht.

Z VELIKIM ZVONOM